

тость и нужда, и съ постоянность, а не да ся остави подиръ два дны, и да дума чи не было возможно. Сетнѣ като сами зематъ да разумѣвать, не треба принужденіе. Тогива треба да имъ распая честолюбіе то съ надежда и страхъ; надежда за награжденія, страхъ за наказанія.

59-о. Дѣца та като ся научять единъ пжтъ на катадневны тѣ упражненія, на чинна та работа, на мълченѣ, на благочиніе, на покореніе, зафащатъ по малко по малко да ся избавять отъ кжщни тѣ погрѣшки. Кога то непрестанно учителя внимава добрѣ за благочиніе то и покореніе то, кога то избира, поучява, и има добры Главны Показователи, и Чястны, кога то Показователи тѣ даватъ добро вниманіе, и предстояватъ за да пораспаятъ честолюбіе то на ученицы тѣ, тія сички тѣ доволни сж да вкоренять въ крехки тѣ сърдца на дѣца та добры нравы и обычяи.

60-о. А честолюбіе то имъ ся распая, чрезъ надежда та и страха. Но награжденія та треба да сж такывы, що то да не правять ученицы тѣ лекоумны, горделивы и проч. нито наказанія та да ги уничтожяватъ совсѣмъ, и да ги правять като добытацы. За то треба да ся подаряватъ добри тѣ ученицы, за да гледать и други тѣ, и да ся подканятъ, а да ся наказватъ, укоряватъ погрѣшки тѣ, зли тѣ дѣла, за да отбѣгватъ и други тѣ, и да не ги струватъ; но всяко, или награжденіе, или наказаніе треба да